

Swědčenje

Něhdyši zlóstnik wěru do Boha namakał a so po křćeńcy w jastwje přeni króć swobodny čuł

Njemóžu poprawom ničo zhubić. Jeli Bóh je, so moje žiwjenje změní ...

Wotrostł sym w domje, w kotrymž knježeše namóc. Mojej staršej njewěrještaj do Boha. Pjenjezy běchu wažniše hač so z džěćimi zaběrać. Ja sam sym so pozdžišo kriminelnjej organizaciji přizamknył. Běch runje zaso wjele pjenjěz „zaslužil“, a myslach sej, zo móžu sej zbožo kupić. Tola pytnych tež, zo sej to woprawdźite kupić njemóžeš: lubowany być, přiwzatosć, dowěru.

Potom wuhladach jónu w doволu na Mallorce znazdala tajke něšto kaž hród na horje, a podach so bliže. Na horje stejše wulka podobizna Jězusa. Mějach jenož wumětsko-historiske zajimy. Zastupich do cyrkwy, kotraž mjenowaše so San Salvador (swjaty Wumóžnik). Wonka wisachu witriny z listami, ze zdžěla němskimi podzakowanjami za wěcy, kotrež je Bóh wuskutkował. Zboka toho běše za lěsycu marmorowa plata. Pozdaću běše pod njej swjaty pochowany. Prajich sej: Njemóžu poprawom ničo zhubić. Napisam nětkole papjerku z próstwu a čisnu ju na sarkofag. Jeli tutoho Boha njeje, wostanje moje žiwjenje mizerabelne kaž dotal. Jeli pak Bóh je, so moje žiwjenje změní. Čisnych swoju papjerku za lěsycu. Na njej stejše: *Přeju sej žiwjenje w zbožu!* Přetož mějach drje wjele pjenjěz, ale znutřkownje třach we hlubokim njezbožu.

Nazajtra znjezbožich ze swojim paraglidingom. Hačrunjež bych poprawom mortwy być dyrbał, wostach njezranjeny. Moja přečelka, kotraž bě poprawom tež ateistiska, praji: *Ty njejsy mortwy, dokelž ma Bóh z tobu hišće něšto předwidžane!* Šěsć njedžel pozdžišo buch zajaty a přińdžech do jastwa. Džensa wěm, zo je so wšitko z tutej papjerku započalo.

Jako přebywach potom w izolaciskej jatbje, přemyslo-

wach wo swojim žiwjenju. Dokelž nještaj mi mojej staršej žadyn žiwjenski muster sobu na puć dać móhłoj, dyrbjach sej sam swój muster k přežiwjenju namakać. Spóznach tež swoju winu. Čim bóle swoje stawizny zrozumich, čim čěšo bu, so z tutej čěžu wotnamakać. Z bjeznadžinosće sym jednorje do ničeho nuť wołał, do

žiwý byl, k Bohu wołać: *Hlej tola, hdže wšo sym z woporom byl, a potom, štož běch sam skučil: Toho je mi prosće žel. Jeli zo sy, da mi tola pomhaj! Nochcu hižo tele žiwjenje. Daj mi tola nowe žiwjenje!*

Jako zaso wšitko wot předka powědach, zaslyšach jasnje nanowski hlós, kotryž mi polny lubosće praji: *Ja wěm. Ja sym*

Wurěžk z titulneje strony knihi, w kotrež tež T. Hartung pisa.

tuteje mi njewidžomneje woprawdžitosće, w nadžiji, zo wona eksistuje.

„Nochcu hižo tute žiwjenje ...“

Potom widžach film wo Jězusem ćerpjenju a napisach do swojeho dženika: *Jězuso, ty sy swoje zrowastanjenje měł. Ja bych tež swoje měć chcył!* A 15. meje 1998 dóndže k zetkanju, kotrež je moje žiwjenje přeměniło: Ležach na swojim tožu. Do wokna mojeje cele běch bětu plachtu powěsnył, zo njeby smalace slóncu celu přejara woćopliło. Z kóždym małym wětrikom so plachta zahiba. Potom wotrysowa so na plachće woknowy křiž, štož znutřkownje z Chrystusom zwjazach. Počach potom z hlubin duše pře žiwjenje, kotrež běch

wšo widzał. Ja sym wšo slyšal. Sym cyły čas při tebi byl.

Tute zetkanje je mje tak hnuło, zo po cyłym čěle třepotach. Mějach začuće, zo bě něchtó njewidžomny čělnje přítomny byl.

Što je to bylo? Zo bych sej to wuswětlil, zaběrach so z parapsychologiju, z morfogenetiskimi padami a podobnym. Štož běše přewulke za mnje bylo, chcych z rozumom zaso pomjeńšić! Měsacaj pozdžišo da mi něchtó bibliju. Přeni króć bibliju w ruce! Wočinich ju, njezrozumich ničo a stajich ju zaso do regala. Potom rěčeše zaso wony hlós ke mni: *Wzmi knihu a wočiń ju!* Wočinich 1 Jan 1,9: *Jeli wuznawamy swoje hrěchi, je wón swěrný a sprawný, zo nam hrěchi woda a nas wurjedži wote wšeje njeprawosće.* To bě wotmołwa na moje

prašenje: Ja sym swoje hrěchi spóznał, a wón je mi wodał!

Potom so prašach: Je mi woprawdže wšo wodate? Po někotrych njedželach praji mi Bóh: *Wzmi a wočiń!* Wočinich: *Wy sće něhdy mortwi byli w swojich přestupjenjach a hrěchach ... Bóh pak, na smilowanja bohaty, wožiwi nas swojeje njewuměriteje lubosće dla ... Z milosće smy wumóženi. A wón je nas z nim zbudził a přesadził do njebies w Chrystu Jězusu (Ef 2,1-6).*

Po tutych zetkanjach z njewidžomnej woprawdžitosću je so mój wobraz swěta sypnył. Wobhladowach sej nětko wonka mróčeje, zeleń a mrowje myslo: *To je tola wulkotne!* Zapřijach wěcy w jich rjanosći, wot Boha stworjenej. Džiwace so džěćo we mni wotući. Sobujeći mějachu mje za přewjertnjeneho, tola bórže mějach swój měř a wěnowach so studijej biblije. Bóh přewostaji mi potom ludži k pomocy: dušepastyrja, kotryž je mje wukřćil, kmóťrow a křěscanow, kotřiž mi na moje prašenja wo wěrje wotmołwachu. Dnja 20. junija 2000 buch w jastwje wukřćeny, a 29. junija bě moje přenje swjate woprawjenje. To bě přemóžace: Běch w jastwje a přeni króć swobodny w mojim žiwjenju. Lěta po křćeńcy běchu najzbožowniše mojeho žiwjenja.

Po 14 lětach jastwa buch w lěće 2006 pušćeny. Tež džensa Bóh ke mni rěči: w sonach, w pozabytej rěči Božej; w mojich sobučłowjekach; w modlenju a w čišinje. Bóh džě njeje žadyn rjejak na wikach. Wón šepť. Sym tež z Božim słowom „eksperimentował“, na příklad z Knihu mudrosće, hdžež Bóh praji: Hladaj so před wonymi wěcamy, za tuty pakižadaj! Prócuju so k tuty duchownym „tankownjam“ chodzić. Kóždy jednotliwy džěń dowěrjam do Božej rukow, a wječor praju džakuju so za wšitko!

Torsten P. Maria Hartung